

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Středisko ekologické výchovy a etiky Rýchory – SEVER, Brontosaurus Krkonoše**, se sídlem v Horním Maršově, Horská 175, zast. Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem v Brně, U Svitavy 1077/2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, **Masarykova 31**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. července 2013, čj. 18147/13/5000-24700-710142, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 468,55 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové ze dne 25. 9. 2012, čj. 406485/12/228985603497 tak, že vyměřená daň ve výši 1.065.660,- Kč se stala splatnou v náhradní lhůtě, v souladu s ust. § 139 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále je „daňový řád“), do 15 dnů ode dne nabytí právní

moci platebního výměru. V ostatním zůstal výrok rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) beze změny.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobci byla poskytnuta na rok 2006 a rok 2007 z Operačního programu rozvoj lidských zdrojů dotace v celkové maximální výši 17.761.000,- Kč. Rozhodnutím byl i příjemci dotace, tedy žalobci, stanoven finanční rámec projektu spočívající ve 25 % podílu na celkových uznatelných nákladech z prostředků státního rozpočtu na spolufinancování a 75 % podílu na celkových uznatelných nákladech z prostředků státního rozpočtu na předfinancování výdajů Evropského sociálního fondu. Dne 12. 11. 2009 zahájil u žalobce správce daně kontrolu skutečností rozhodných pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Jejím předmětem bylo ověření skutečností rozhodných pro stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 zákona číslo 218/2000 Sb., rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Výsledkem kontroly bylo zjištění porušení rozpočtové kázně spočívající v tom, že žalobce převáděl finanční prostředky z dotačního účtu na vlastní účet v rozporu s pokyny poskytovatele uvedenými v příručce, dále že žalobce nepostupoval v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) a příručkou při výběru dodavatelů služeb, techniky a nábytku a nezajistil platební podmínky s dodavatelem projektu tak, aby byla doložena účelovost jednotlivých uznatelných nákladů. Dále správce daně zjistil, že žalobce nadhodnotil rozpočet projektu na technické vybavení center, nakoupil nábytek ve výši stanovené rozpočtem částečně bez výběrového řízení, počínal si neehospodárně a neefektivně tím, že vynakládal dotační prostředky v neúměrné výši a na výdaje, u nichž neprokázal, že byly nezbytně nutné pro cíle projektu, nepostupoval v souladu se schválenou žádostí o dotaci, když vydal prostředky v rozporu s postupem stanoveným v příručce na výdaje partnerů, neprokázal spolupráci s některými partnery ve smyslu partnerství dle příručky bod 6 a vydal dotační prostředky dodavatelům v rozporu s uzavřenými smlouvami o nákupu služeb. Žalovaný dále specifikoval, že žalobce tak porušil body III.B.1, III.C.6, III.C.9., II.3, II.4. III.A.1 a III.A.3 rozhodnutí o poskytnutí dotace.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce byl dne 29. 12. 2010 seznámen s úpravami kompetencí danými zákonem č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů (dále i jen „zákon územních finančních orgánů“). Kontrola plnění podmínek čerpání dotace a vydání platebního výměru tak byly provedeny místně příslušným finančním úřadem dle daného zákona.

K žalobcově tvrzení o podjatosti pracovníků správce daně žalovaný uvedl, že na tuto odvolací námitku reagoval správce daně odpovědí ze dne 22. 6. 2012. Námitkou žalobce, že tato námitka zůstala bez reakce, proto považoval za

nepravdivou. Uvedl k tomu, že daňový řád striktně stanoví důvody vyloučení úřední osoby pro podjatost. Žalobce však ve svém sdělení žádné konkrétní důvody neuvedl a nelze tedy s jistotou říci, který zákonný předpoklad pro vyloučení pro podjatost měl být naplněn. Pokud žalobce s postupem správce daně nesouhlasil, měl možnost podat stížnost proti postupu správce daně, což však neučinila.

K otázce okamžiku porušení rozpočtové kázně žalovaný uvedl, že datum porušení rozpočtové kázně nemá vliv na vyčíslení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, a proto nelze přistoupit na názor žalobce, že v případě neuvedení data porušení rozpočtové kázně je konečný závěr založen pouze na domněnkách a nikoliv na důkazech. Žalovaný uvedl, že den porušení rozpočtové kázně správce daně stanovuje z toho důvodu, že se od něho odvíjí datum, od něhož se počítá penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně dle ust. § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel. Nelze-li stanovit přesné datum porušení rozpočtové kázně, stanovuje správce daně datum výhodnější pro daňový subjekt, jak k tomu bylo i v případě uvedeném žalobcem.

Dále žalovaný uvedl, že se žalobce opětovně domáhal doplnění skutkového stavu věci provedením svědeckých výpovědí navrhovaných již v prvostupňovém řízení. Žalobce byl totiž názoru, že zpráva o daňové kontrole je nedostatečným podkladem pro vydání platebního výměru z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Dle názoru žalobce nedošlo v jeho případě k porušení rozpočtové kázně, když nepostupoval v rozporu s podmínkami uvedenými v žádosti a finanční prostředky použil zcela v souladu s podmínkami danými rozhodnutím o poskytnutí dotace. S tímto názorem se žalovaný neztotožnil. Připomenul, že správce daně v průběhu prvostupňového řízení žalobci sdělil, z jakého důvodu nebylo návrhům na výslech svědků vyhověno. Žalovaný tak měl za prokázané, že správce daně postupoval v souladu s právními předpisy a splnil povinnost stanovenou v ust. § 92 daňového řádu. K navrhovanému výslechu svědků pak s odkazem na argumentaci správce daně konstatoval, že z důvodu hospodárnosti řízení a s ohledem na povinnost žalobce uchovávat všechny doklady týkající se projektu, nepřistoupil k provedení navrhovaných výslechů. Připomenul rovněž, že návrhem na provedení svědeckých výpovědí se žalobce nemůže zprostit své odpovědnosti řádně vést a uchovávat účetní doklady.

K námitkám žalobce dále žalovaný konstatoval, že správce daně stanovil výši odvodu v souladu s pokyny poskytovatele, které byly dány jednoznačně bodem III.D.1. rozhodnutí ve výši 2 % z celkové částky dotace. Uvedl rovněž, že správce daně nemohl při rozhodování postupovat podle úpravy právního předpisu, který nebyl v době poskytnutí dotace a jejího čerpání účinný. Proto nemohl akceptovat námitku žalobce, který odkazoval na úpravu ust. § 44a odst.

4 písm. b) rozpočtových pravidel, která je účinná dnem 30. 12. 2011. Zdůraznil, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že odvod je vyměřen dle ust. § 139 a k ust. § 147 daňového řádu a podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 29. 12. 2001. Správce daně tedy postupoval v souladu s platnými právními předpisy a námitka žalobce je tak nedůvodná.

Včas podanou žalobou žalobce namítal, že již ve svém vyjádření ke zprávě o daňové kontrole ze dne 1. 2. 2012 poukázal na skutečnost, že má za to, že jsou pracovníci správce daně v projednávané věci podjatí. Uvedl přitom konkrétní osoby i konkrétní skutečnosti, od nichž tuto domněnku dovozoval. Na tuto námitku však správce daně nereagoval. Jeho postup tedy neodpovídal požadavkům ust. § 26 a § 77 daňového řádu jakož i čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal při projednání této námítky pouze na vyjádření správce daně. Toto vyjádření však dle žalobce není předpokládaným úkonem, tedy rozhodnutím o podjatosti úřední osoby, jak předpokládá ust. § 77 odst. 4 a 7 daňového řádu. Nemá ani požadovanou formu a obsah, ani nereaguje na vytčené pochybnosti k jednotlivým pracovníkům správce daně. Žalobce tak měl za to, že žalovaný nesprávně posoudil otázku uváděné vady řízení. Žalobce dále upozornil, že pokud měl žalovaný za to, že podnět žalobce není pregnantní, bylo jeho povinností postupovat podle ust. § 74 a § 91 daňového řádu. To se však nestalo. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem, že v takovém případě měl možnost podat proti nečinnosti správce daně stížnost ve smyslu ust. § 261 daňového řádu. Žalobci se tak nedostalo spravedlivého posouzení jeho výtek na vady řízení před správcem daně. Doposud totiž nebylo najisto postaveno, zda řízení před správcem daně nevedla podjatá osoba. Žalobce přitom odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 26. 11. 2007, čj. 7Afs 89/2007 a rozsudek ze dne 5. 9. 2007, čj. 7 Afs 36/2007.

Dále žalobce vznesl námitku nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z jeho výroku totiž není jakkoliv zřejmé, o porušení jakých rozpočtových pravidel se v projednávané věci mělo jednat – zda o rozpočtová pravidla za rok 2006 nebo rok 2007. Tato skutečnost pak nevyplývá ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uváděný jak rok 2006, tak i rok 2007. Z rozhodnutí přitom vyplývá, že bylo postupováno podle zákona o rozpočtových pravidlech ve znění účinném pro rok 2013. Žalobce však připomenul, že pro aplikaci hmotněprávních předpisů platí pravidlo, dle něhož se postupuje podle předpisů platných a účinných v době, v níž byla rozpočtová pravidla porušena. V daném případě tedy měla být nejspíš aplikována rozpočtová pravidla ve znění účinném pro rok 2006 nebo 2007, tato skutečnost však z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá. Pokud tedy žalovaný posuzoval zákonnost rozhodnutí správce daně podle rozpočtových pravidel ve znění

účinném do 29. 12. 2011, aplikoval nadto na věc nesprávný právní předpis a věc pak i neprávne posoudil.

Žalobce měl rovněž za to, že žalovaný nesprávně posoudil námitku o tom, že daňová kontrola byla vedena nepříslušným správcem daně. K tomu uvedl, že daňovou kontrolu prováděl a platební výměr vydal nepříslušný správce daně, a to Finanční úřad v Hradci Králové namísto místně příslušného správce daně Finančního úřadu v Trutnově. K této námitce se žalovaný vyslovil tak, že žalobce byl ke dni 29. 12. 2010 informován o změně kompetencí v zákoně o územních finančních orgánech od 1. 1. 2011 a dále o tom, že podle ust. § 75 daňového řádu je místně příslušným orgánem k vedení daňového řízení ve věci správy dotací Finanční úřad v Hradci Králové. Takový závěr považoval žalobcem za zkreslující a zavádějící a tudíž i nepřezkoumatelný. Uvedl, že u něho byla kontrola zahájena místně nepříslušným správcem daně – Finančním úřadem v Hradci Králové – dne 12. 11. 2009. Šlo tedy o nezákonný úkon nepříslušného správce daně, který nemůže mít pro žalobce žádné účinky. Současně namítal, že mu nebylo předloženo žádné rozhodnutí, které by ospravedlňovalo Finanční úřad v Hradci Králové, aby u něho prováděl daňovou kontrolu. K této okolnosti se však žalovaný vůbec nevyjádřil. Žalobce přitom odkázal na ust. § 10 odst. 3 zákona o územních finančních orgánech, dle něhož finanční ředitelství může pověřit jiného než místně příslušného správce daně k provedení některých úkonů v rámci správy daní. Tato možnost však neznamená libovůli a je vázána na splnění zákonných podmínek. V daném případě tak došlo dle žalobce k porušení ust. § 13 odst. 1 daňového řádu, což má za následek nezákonnost provedené kontroly jako celku a stejně tak i nezákonnost vydaného platebního výměru.

Dále žalobce konstatoval, že správce daně nedostatečně zjistil skutkový stav věci, takže odvod za porušení rozpočtové kázně byl žalobci stanoven v nesprávné výši. Žalobce přitom za účelem doplnění skutkových zjištění navrhoval provedení řady důkazních prostředků, a to listinnými důkazy a především pak svědeckými výpověďmi. S těmito návrhy se však správce daně nevypořádal. Neuvedl, proč má za to, že tyto důkazy jsou liché, mylné, či vyvrácené jinými důkazy, ani proč má za to, že již byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správce daně tak porušil podle názoru žalobce ust. § 92 daňového řádu a žalovaný se s touto námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně nevypořádal. Takový způsob dokazování skutkového stavu považuje žalobce za účelový, porušující princip rovnosti a dotýkající se jeho práv na spravedlivý proces (ust. § 92 daňového řádu). Žalobce má totiž za to, že to jsou právě jen navržené svědecké výpovědi a nikoliv výlučně listinné podklady, které jsou schopny objasnit, jak, kdy a jakým způsobem probíhala činnost žalobce jako příjemce dotace a jeho partnerů, zda tedy s poskytnutými finančními prostředky nakládal v souladu s rozhodnutím a naplnil účel, na který

mu byla v dotace poskytnuta. Žalobce se proto opětovně soudním řízením domáhá doplnění skutkového stavu věci, a to provedením důkazních prostředků, které nebyly provedeny správními orgány, tedy provedením svědeckých výpovědí navrhovaných v jeho podání ze dne 1. 2. 2012. Připomenul, že dokazování správce daně i žalovaného nemá oporu jak v obsahu provedeného řízení, tak i v metodách výkladu použitých správcem daně a pravidlech dokazování.

Žalobce označil rovněž za nesprávný závěr žalovaného, že stanovení okamžiku porušení rozpočtové kázně je nerozhodnou skutečností. Žalobce již ve svém odvolání namítal, že v případě stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně musí být najisto postaveno, v jakém rozsahu měla být rozpočtová kázeň porušena a současně, k jakému okamžiku se tak mělo stát. Pokud by tomu tak nebylo, nelze vůbec s jistotou konstatovat, že ze strany daňového subjektu došlo k porušení rozpočtové kázně. Ze zprávy o kontrole a jejích příloh je však patrné, že správce daně nebyl schopen v řadě případů přesně určit, kdy mělo dojít k dovozovaným porušením rozpočtové kázně. V takovém případě je dle názoru žalobce závěr správce daně založen na domněnkách a nikoliv na důkazech. Takovému způsobu stanovení daně však odpovídá způsob stanovení daně pomůckami a nikoliv dokazováním. Dle žalobce musí mít každá úvaha o porušení rozpočtové kázně jasně definovaný počátek, tedy okamžik, kdy k porušení došlo. Pokud tomu tak není, muselo by se připustit, že je pouze na libovůli správce daně posouzení, kdy k porušení došlo. K takovému postupu však správní orgány nemají kompetenci.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že námitka podjatosti byla žalobcem poprvé uplatněna teprve ve vyjádření ke zprávě o daňové kontrole dne 1. 2. 2012, když byl žalobce informován o zjištěných pochybeních a závěrech daňové kontroly. Po celou dobu daňové kontroly podjatost pracovníků správce daně namítána nebyla, přestože tato kontrola byla zahájena již 12. 11. 2009. Uplatněnou námitku proto žalovaný považoval za čistě účelovou. Dále žalovaný označil za nepravdivé žalobní tvrzení, že se správce daně k námitce podjatosti nevyjádřil. Vyjádření bylo učiněno písemností ze dne 22. 6. 2012, přičemž nemohly být shledány důvody pro postup dle ust. § 77 odst. 3 daňového řádu. Dále žalovaný uvedl, že se žalobce k námitce podjatosti vrátil až v rámci odvolání proti platebnímu výměru. Na uplatněnou námitku reagoval žalovaný výzvou k odstranění vad podání, k níž žalobce sdělil, že námitka podjatosti není odvolací námitkou. Výzvu proto označil za nesplnitelnou. Žalovaný tak považoval námitku žalobce, dle níž nebyla dosud vyřešena otázka podjatosti pracovníků správce daně, za zcela neopodstatněnou a nedůvodnou. Dále žalovaný uvedl, že námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesprávného uplatnění zákona o rozpočtových pravidlech uvedl žalobce poprvé až v žalobním návrhu. Žalovaný považoval za zřejmé, že ve svém rozhodnutí

odkazoval na zákon účinný v době porušení rozpočtové kázně, nikoliv zákon účinný později. Žalovaný připustil, že v rámci daňové kontroly vycházel zejména z listinných důkazních prostředků předložených žalobcem. Ty pak v průběhu dokazování řádně vyhodnotil a bez jakýchkoliv pochybností dospěl k závěru, že jednoznačně svědčí o tom, že žalobce nepostupoval při zacházení s poskytnutými finanční prostředky vždy hospodárně a efektivně a v souladu s platnými podmínkami a pravidly určenými poskytovatelem. Dle názoru žalovaného by ani svědecké výpovědi nebyly schopny zjištěné skutečnosti vyvrátit. Bylo totiž ve vlastním zájmu žalobce, aby průkazný způsob čerpání a použití státní dotace řádně zdokumentoval.

Při nařízeném jednání zástupce žalobce odkázal v podrobnostech na uplatněné žalobní námitky. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na vyjádření k žalobě ze dne 5. 11. 2013 a zejména pak na obsah zprávy o provedené kontrole. K písemnému vyjádření žalovaného ze dne 5. 11. 2013 se zástupce žalobce znovu v mezích vznesených žalobních bodů obsáhle vyjádřil a požádal soud, aby písemné vyhotovení svého stanoviska k vyjádření žalovaného připojil jako součást protokolu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správce daně zahájil u žalobce na základě podnětu Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 6. 2008 daňovou kontrolu, jejímž předmětem bylo prověření skutečností rozhodných pro stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 rozpočtových pravidel. Správce daně vyzval žalobce k předložení důkazních prostředků a k prokázání skutečností týkajících se projektů ze dne 8. 1. 2010 a 5. 10. 2010. K datu 29. 12. 2010 pak byl žalobci protokolárně předán koncept zprávy a současně byl žalobce seznámen s úpravami kompetencí v zákoně o územních finančních orgánech. Připomínky k předloženému konceptu zprávy předložil žalobce dne 27. 1. 2011 a následně dne 14. 2. 2011. Zpráva o výsledku daňové kontroly byla žalobci protokolárně předána dne 7. 11. 2011. Následně dne 3. 1. 2012 podal žalobce vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění, k němuž doložil 55 příloh a k datu 2. 2. 2012 doručil další vyjádření k výsledku kontrolního zjištění. Reakci na tyto připomínky doručil správce daně žalobci dne 9. 7. 2012. Téhož dne pak byla žalobci doručena zpráva se zapracovanými připomínkami a reakcemi správce daně. V návaznosti na tento postup pak byl žalobce dne 9. 7. 2012 obeznámen o termínu projednání zprávy,

přičemž termíny byly navrženy na den 25. 7. 2012 nebo od 26. 7. 2012. Žalobce s těmito termíny nesouhlasil, proto správce daně navrhl náhradní termíny na den 30. 8. 2012 a 6. 9. 2012. Žalobce požádal o změnu termínu projednání. V reakci na tento postup proto správce daně dne 13. 9. 2012 doručil žalobci datovou schránkou sdělení o ukončení daňové kontroly, včetně zprávy a jejích příloh. Tím považoval správce daně zprávu o daňové kontrole za projednanou a daňovou kontrolu za ukončenou.

Z naznačeného postupu dospěl krajský soud k jednoznačnému závěru, že daňová kontrola, včetně jejího ukončení, proběhla v souladu s požadavky, jak hmotně právních tak procesně právních předpisů a žalobcova práva tak nebyla nikterak narušena.

Dále z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobci byla poskytnuta na rok 2006 rok 2007 z operačního programu rozvoje lidských zdrojů dotace ve výši 17.761.000 Kč a to na základě rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 12. 2005. Dle čl. III.B.1. tohoto rozhodnutí byl žalobce povinen používat zvláštní bankovní účet určený výlučně pro daný projekt, a to až do doby ukončení financování projektu. Za den ukončení se pak považoval den vyplacení poslední částky finanční pomoci. Dle č. III.C.6. pak byl žalobce povinen při zadávání zakázek, jejichž předpokládaná cena přesahovala limit uvedený v § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, uskutečňovat zadávání v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem. Žalobce byl rovněž povinen (čl. III.C.9.) dohodnout s dodavateli projektu platební podmínky tak, aby byla doložena účelovost příslušných částek, včetně specifikace jednotlivých uznatelných nákladů. Dle čl. II.3 a II.4. pak byl žalobce seznámen s tím, že použití dotace se řídí zákonem o finanční kontrole ve veřejné správě, dále zákonem o veřejných zakázkách a pravidla používání finančních prostředků jsou v souladu s programovým dokumentem k Operačnímu programu rozvoje lidských zdrojů, jeho dodatkem a pravidly Příručky pro žadatele o finanční podporu grantových projektů. Žalobce se rovněž zavázal (čl. III.A.1.) použít dotaci pouze na výdaje související s realizací projektu schváleného konečným příjemcem, a to postupem stanoveným v příručce pro příjemce. Dále byl žalobce poučen (čl. III.A.3.), že při realizaci projektu je povinen vycházet ze schválené žádosti o finanční podporu. Získané finanční prostředky je oprávněn použít pouze na činnost, která je uznatelná ve smyslu nařízení Komise ES č. 1685/2000 a nařízení Komise ES č. 448/2004 a které jsou v souladu s pravidly vymezenými v Příručce pro příjemce.

Z průběhu daňového řízení ukončeného napadeným rozhodnutím krajský soud nepochybně zjistil, že žalobci, jakožto příjemci dotace, vytkl správce daně a potažmo i žalovaný celkem devět porušení povinnosti, která lze nepochybně za porušení rozpočtové kázně označit. Jednotlivá porušení pak v odůvodnění

žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný přesně konkretizoval a jeho konstatování vyústilo v hodnocení jednotlivých postupů žalobce ve vazbě na povinnosti přesně určené rozhodnutím o poskytnutí dotace. Bylo tak najisto postaveno, jakých pochybení se žalobce dopustil, jaké postupy mu tedy správce daně i žalovaný vytýkali a jaký dopad tak měl postup žalobce ve vazbě na rozhodnutí o poskytnutí dotace. Jak již bylo konstatováno, konkretizace jednotlivých pochybení je jednak obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí a potažmo i jemu předcházejícího platebního výměru, který na obsah zprávy o daňové kontrole v plném rozsahu odkazuje. Je přitom nepochybné a zřejmé, že právě tento dokument přesně zachycuje jednak výsledky kontrolních zjištění a jednak pregnantně vyjadřuje výši odvodu za porušení rozpočtové kázně (str. 1 zprávy) do státního rozpočtu ve výši 25 % a do Národního fondu ve výši 75 %, přičemž dále rozlišuje, zda tento odvod byl stanoven dle ust. § 44a dost. 4 písm. b) či ust. § 44a dost. 4 písm. c) rozpočtových pravidel. Zpráva o daňové kontrole včetně příloh tak přesně vymezuje výsledky kontrolních zjištění včetně závěrů o porušení pravidel stanovených rozhodnutím o poskytnutí dotace, jednotlivých zákonných ustanovení a příloh, které tvoří součást tohoto rozhodnutí. Nelze tedy přisvědčit žalobní námitce, dle níž napadené rozhodnutí lze považovat za nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Jeho výrok totiž obsahuje změnu platebního výměru, přičemž přesně specifikuje, o jakou změnu se jedná a současně konstatuje, že v ostatním zůstává výrok napadeného platebního výměru beze změny. Jak již bylo shora uvedeno, předmětný platební výměr pak odkazuje v plném rozsahu na obsah zprávy o daňové kontrole, v níž je přesně konkretizováno, o jaký odvod za porušení rozpočtové kázně a v jakém konkrétním období se jedná. Lze rovněž považovat za nepochybné, že pokud žalovaný i správce daně odkazují na rozpočtová pravidla, ve znění pozdějších předpisů, že se daný odkaz týká zákona účinného v době porušení rozpočtové kázně. Z ničeho nelze dovodit domněnku žalobce, že by se snad mohlo jednat o zákon účinný později, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí.

Krajský soud nemohl přisvědčit ani další žalobní námitce týkající se případné podjatosti pracovníků správce daně. Žalobce přitom vyslovil přesvědčení, že na jeho námitku podjatosti nebylo adekvátně reagováno a žalovaný přitom posoudil otázku uváděné vady řízení nesprávně. K dané žalobní námitce krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že námitka podjatosti byla žalobcem uplatněna ve vyjádření ke zprávě o daňové kontrole dne 1. 2. 2012, když žalobce vyslovil pochybnost, zda pracovníci správce daně provádějící daňovou kontrolu nejsou „nějakým způsobem osobně zainteresováni na výsledku řízení“. Na tuto námitku reagoval správce daně písemně dne 22. 6. 2012, kdy žalobci sdělil, že jeho námitka je nekonkrétní a nevěcná, a tudíž na ni nelze reagovat. Dále se k této námitce vyjádřil žalovaný v rámci odvolacího řízení, když ve výzvě k odstranění vad podání ze dne 31. 5. 2013 žalobce seznámil s podstatou institutu námitky podjatosti ve smyslu ust. § 77 daňového

řádu a následně jej k odstranění vad vyzval. V reakci na tuto výzvu žalobce sdělil, že námitka podjatosti není odvolací námitkou, výzva žalovaného tedy dle jeho názoru byla nesplnitelná. K naznačenému postupu žalobce tak lze konstatovat, že námitka podjatosti byla vznesena nejen po provedeném dokazování a možno říci na samém sklonku prvoinstančního daňového řízení, ale žalobce ani nereagoval na následné sdělení správce daně, že jeho podání je nekonkrétní. Žalobce totiž jmenoval pouze osoby, které by se dle jeho názoru podjatými mohly stát, přitom však nikterak nekonkretizoval, z jakých důvodů jeho podezření vzniklo, neuvedl tedy, v čem by vlastně podjatost pracovníků měla spočívat. Na tento nedostatek sdělení byl žalobce správcem daně upozorněn. Očekávalo by se, zvláště pokud byl žalobce zastoupen osobou s právnickým vzděláním, že svoje podání dále doplní. To však neučinil. Bylo na žalobci, aby ve vztahu k jednotlivě určeným osobám konkretizoval důvody, z nichž jejich případnou podjatost dovozuje. Lze se tedy přiklonit k názoru žalovaného, že samotné tvrzení podjatosti bez uvedení relevantních důvodů představuje pouhé formální uplatnění práva a není způsobilé vyvolat důvodnou pochybnost o podjatosti úřední osoby. Na druhou stranu lze přitom rovněž připustit, že ani správce daně nepostupoval v daném případě formálně správně. Jeho povinností bylo, ve smyslu ust. § 77 daňového řádu, o námitce podjatosti rozhodnout. Jak ovšem vyplývá ze shora uvedeného, správce daně pouze žalobce vyzval k doplnění jeho nejasného podání, a poté kdy žalobce zůstal na výzvu pasivní, již žádné rozhodnutí nevydal. Lze tak přisvědčit názoru žalobce, že postup správce daně tak vykazoval určité vady. Ty však na zákonnost napadeného rozhodnutí neměly ve vazbě na shora uvedené v konečném důsledku vliv.

Ani další žalobní námitku dotýkající se příslušnosti správce daně, který měl provádět daňovou kontrolu, neshledal krajský soud důvodnou. Ze správního spisu je zřejmé, že daňovou kontrolu zahájil u žalobce dne 12. 11. 2009 Finanční úřad v Trutnově, tedy úřad místně příslušný dle ust. § 13 daňového řádu. Dne 29. 12. 2010 sepsal tento správce daně s žalobcem protokol o ústním jednání, jehož obsahem bylo jednak seznámení s výsledky daňové kontroly a dále seznámení se skutečností, že od 1. 1. 2011 dochází k úpravě kompetencí v zákoně o územních finančních orgánech, ve znění zákona č. 199/2010 Sb., účinného v části V od 1. 1. 2011 pro finanční úřady specifikované v příloze č. 2 k tomuto zákonu, kde jsou uvedeny jen finanční úřady v sídle kraje. Správce daně tak žalobce upozornil, že v rámci celé republiky tak bylo definováno 14 finančních úřadů v sídlech krajů, které budou provádět správu dotací specifikovanou v ust. § 2 písm. j) zákona o územních finančních orgánech. S ohledem na uvedené správce daně konstatoval, že v souladu s ust. § 75 daňového řádu je od 1. 1. 2011 místně příslušný k daňovému řízení ve věci správy dotací Finanční úřad v Hradci Králové. Nastíněný postup správce daně tak shledává krajský soud zákonným.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu a následného návrhu na provedení svědeckých výpovědí. Z daňového řízení provedeného převážně na základě listinných důkazů vyplynul závěr, že žalobce poskytnuté dotační prostředky nepoužil v souladu s platnými zákonnými podmínkami a podmínkami stanovenými v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Hodnocením předložených důkazů dospěl správce daně a potažmo žalovaný k nepochybnému závěru, že při čerpání dotačních prostředků porušil žalobce rozpočtovou kázeň. Krajský soud se tak přiklonil k názoru žalovaného, že daný závěr již nemůže být zpochybněn následným dokazováním spočívajícím v provedení výslechů navrhovaných svědků. Jestliže podmínky čerpání dotace byly jasně vymezeny a na základě listinných podkladů bylo nepochybně prokázáno, že tyto podmínky dodrženy nebyly, nemůže být takto najisto postavený stav zvrácen svědeckou výpovědí. Naopak povinností žalobce čerpajícího předmětnou dotaci bylo postupovat v souladu s podmínkami pro čerpání dotace a tento postup náležitě zdokladovat. Pokud tak neučinil, nelze tyto nedostatky nahrazovat výpověďmi svědků. Z písemných podkladů podrobně identifikovaných ve zprávě o daňové kontrole nepochybně vyplynulo, že dotační podmínky žalobce nedodržel.

Krajský soud se rovněž ztotožnil s názorem žalovaného, dle něhož stanovení data porušení rozpočtové kázně má za následek především stanovení okamžiku pro výpočet penále. Ze shora uvedeného přitom jasně vyplývá, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň a správce daně i žalovaný jasně vymezili, v jakém rozsahu. Nelze tedy přisvědčit názoru žalobce, že závěr správce daně je založen na domněnkách a nikoliv na důkazech. V daném případě nepochybně vázlo důkazní břemeno na žalobci, který měl prokázat, že podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace dodržel. Jestliže tak neučinil, nelze v žádném případě připustit, že by taková absence mohla být důvodem pro stanovení daně na základě pomůcek.

Krajský soud proto musel žalobou jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému krajský soud přiznal nárok na náhradu nákladů řízení za cestovné osobním automobilem z Brna do Hradce Králové a zpět ve výši 2 259 Kč v jedné pětině a stravné ve výši 67 Kč v jedné čtvrtině poměrně podle počtu projednávaných věcí. Žalobce tak byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. září 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu

